

For en del år siden startet to karer Vestfold Ukuleleklubb, jeg var denne ene. Virksomheten har vist seg svært så levedyktig, faktisk vellykket. Mange år senere får jeg en telefon med spørsmål om jeg ikke ville avlegge dem et besøk, de skulle nemlig jubilere. Jeg hadde i utgangspunktet ingen som helst planer om å besøke Vestfold. Hvorfor vende tilbake til åstedet for mine to fundamentale kollapser, Jannes avskjed og oppgivelsen av Freden? Jeg ba om noen dagers betenkningstid. Sakte snek det seg inn en tanke: Hvorfor ikke nettopp ta fatt på marerittet, trollet? Å komme seg til og fra Vestfold kunne da ikke være så komplisert. Dessuten er det jo hyggelig å bli satt pris. Så jeg reiste, med buss, dagen før. Tenkte jeg kunne ta en durabelig og uforpliktende kveld på byen, jeg er jo faktisk gammel Oslo-gutt. Jeg ankom Oslo S der mitt voksne liv startet sånn cirka ved spor 10 i en gebrekkelig rønne. Livet toppet seg mye seinere i Vestfold. Det følte litt underlig, nærmest modig, å være på vei tilbake nettopp dit. Tomtegata 7 i gamle Vaterland ble stående inntil de avsluttet innspillingen av filmen SULT, etter Hamsuns roman, den med Per Oscarsson i en legendarisk hovedrolle. Hotell Opera ligger nærmest Oslo S, så jeg var forhåndsbestilt der. Resepsjonen var overveldende fylt av unge mennesker. Konfirmanter, tenkte jeg. Jeg fikk en vennelig fornemmelse av at jeg var kommet til en annen planet da jeg fikk et kort for rommet, et digitalkort. Sjette etasje, heisen der borte, rundt hjørnet. I heisen trykket jeg på riktig etasje og ingenting skjedde, ikke en gang ville døra åpne seg igjen når jeg heller ville ta trappa. Tiden gikk og i fullt alvor rakk jeg å innstille meg på min første overnatting i en heis. Akkurat da smatt en ung kortviftende tjener inn, og plutselig startet heisen. Rom 632, jeg skjønte at jeg åpenbart skulle vifte med kortet, men det hjalp ikke noe. Men å overnatte i gangen, ikke tale om! Jeg måtte tilbake til resepsjonen, og nå tok jeg ikke sjansen på heisen. *Beklager, kortet ditt er feil kodet, ikke rart du ikke kom inn, vi beklager så mye!* Jeg valgte på nytt trappene, og etter atskillig fomling fikk jeg følelsen av bingo! når døra endelig åpnet seg. Jeg følte meg nå heller lite velkommen i min gamle by, så jeg la bort planene om en tur på byen, fant meg en flaske med verdens dyreste pils og gikk tidlig til sengs.

Neste morgen sto jeg tidlig opp i tilfelle uforutsette hendelser. Frokosten var betalt, men spisesalen var ennå ikke åpnet. Utenfor sto en stor gruppe mennesker som kaklet amerikansk. Tanken på å spise i kø fikk meg til å snu og velge frokost et eller annet sted på Oslo S. Jeg hadde bestilt mine billetter på nett, og da må man ta ut selve togbilletten i en maskin på stedet. Jeg tenkte at dette blir en utfordring, men maskinen tenkte heldigvis like logisk som meg. Det var bare det at på nett hadde det kommet opp to alternativer, tog & buss for tog. I forfjamselen kom jeg til å klikke på begge, så jeg reiste altså til Vestfold med dobbelt sett billetter. I Drammen var det ganske riktig buss for tog. En veldig organisering der masse mennesker ble sluset til et stort antall busser. Når vi kom til Tønsberg jernbanestasjon tok jeg kontakt med han som framsto som sjefen i virvaret. Jeg fortalte at jeg skulle returnere igjen etter om et par dager, og fikk da den beroligende beskjed om at da ville det være normal togtrafikk igjen. Godt, jeg kunne nå treffe ukulistene på kjøpesenteret Farmandstredet og videre til de andre Vestfold-byene. Kravstor som jeg er hadde jeg bestilt meg en campingstol og et norsk flagg!

Jeg deltok altså i Vestfold Ukuleleklubbs turne som publikummer, og jeg var på langt nær den eneste. Stor begeistring og masse folk overalt! Vi endte i Larvik og Stavern der vi hadde jubileumsfesten. Der deltok jeg gjerne i liv og lek, slik jeg husker fra min tid. Klubben har nå over 60 medlemmer, og da er det åpenbart at noen blir bortimot proffe, mens andre stiller overbevisende med sin entusiasme og spilleglede. I dette skisma ligger en utfordring som jeg håper klubben vet å takle. Personlig tenker jeg som Ole Brumm, ja takk til begge deler. Jeg konstaterer at den enkleste låten spillemessig «Jambalaya» fremdeles vekker stor begeistring hos et godt voksent publikum. Yngre vil åpenbart legge mer vekt på det ekvilibristiske. Mitt råd: Gi det aktuelle publikum det de vil ha!

Disse linjer handler imidlertid helst om erfaringene med svipturen Eid - Vestfold i 2018.

Jeg har til nå fortalt om reisen *til*, og slik foregikk hjemturen:

Jeg var tidlig ute på Tønsberg jernbanestasjon på avreisedagen etter ha overnattet på Vandrørhjemmet i nærheten. Først skulle jeg ta ut billetten min på automaten, slik jeg hadde gjort i Oslo. Der sto det et par unge jenter, de fomlet litt så jeg gikk meg en liten tur. Når jeg kom tilbake fomlet de fortsatt, men gikk til siden og lot meg få tilgang på automaten. Der kom det ut to billetter, den ene var jentenes viste det seg. Hyggelig for en gangs skyld å kunne hjelpe ungdommen. Så begynte en høytalerdame å melde om togforsinkelser, men heldigvis hadde jeg regnet god tid. Dessverre gjentok hun meldingen om og om igjen altfor ofte, foruroligende! og jeg kikket på klokken. Til slutt lød det: Buss for tog til Oslo! Og bussen sto allerede klar utenfor stasjonen. Og sjåføren sto også der. Det var bare det at han aldeles ikke hadde tenkt seg til Oslo. Et tog hadde nå kommet inn på spor 1, så mannen pekte dit og sa: - Der har du toget ditt! Da meldte høytalerdamen at toget på spor 1 var klar for avgang sydover, mot Larvik. Såvidt jeg vet ligger Oslo nordover. Da måtte også sjåføren medgi at noe ikke stemte. Han gikk til side og satte i gang med intens telefoning. Det hadde nå samlet seg ganske mye folk, og spørsmålene haglet. Sjåføren beholdt fatningen, og messet meget bestemt: *Buss for tog til Lysaker og Oslo!* Forvirringen økte, mange skulle til Asker, Sandvika og diverse andre steder på jobb. Men sjåføren var standhaftig, *Lysaker og Oslo!* Vi stimet inn i bussen og de fleste ringte for å bli hentet, avlyse møter osv. Stor ståhei! Sjåføren kjørte svært aggresivt på E18 syntes jeg, men jeg er jo fra landet ...

Ved Asker blir det kø. Flere filer skal samles, stor lokaltrafikk skulle inn i et minimalt trafikksystem. Akkurat der og da, på verst tenkelige sted, og på toppen av det hele: KOLLISJON! Vi står bom fast! Spenningsnivået øker, Nordfjordexpressen venter neppe på meg, og den neste går dag etter! Sjåføren er flink, han finner smutthull. Men går det fort nok? Det blir kappløp med tiden. Det omtalte stopp på Lysaker blir mildt sagt kaotisk, og min respekt for bussjåfører øker voldsomt.

Bussen stoppet ikke på bussterminalen, men like ved Børsen. Knapp margin. Jeg trengte nå et toalett før bussavgang og løp, selv om min løperkarriere forlengst er over. Foran toalettet sto det et skilt om å betale kr. 10,-, noe jeg heldigvis hadde. Men det var ikke noe hull å putte ti`ern inn i. De hadde isteden satt ut en uniformert mann, han sto der for å fortelle at de hadde gått over til betalingskort. Noen minutter før bussavgang styrtet jeg heseblesende inn i bussen og sjåføren sa tørt ... **Jaså, du skal ta bussen imorgen ifølge denne billetten ... men du kan gjerne få bli med heim til Eid i dag, du har jo betalt!**

**Min dypeste medfølelse
med alle som ikke bor på et
sted hvor alt går litt saktere.
Bare *litt* forresten -**

